

Kapitola 6.

Charlie se rozespale podíval na budík a zazíval. Vzbudilo ho, jak se Rachel sprchuje. A to plánoval, že v sobotu zůstanou v posteli déle než do půl sedmé. Potřeboval se po náročném týdnu alespoň jednou pořádně vyspat, jenomže až příliš rychle se mu vybavilo, jak Rachel v noci vytrhla ze spánku strašná noční můra a jak dlouho ji musel uklidňovat, než se jí podařilo znovu usnout. Nemohl se teď prostě otočit na bok a přikrýt si hlavu dekou, aby neslyšel tryskající vodu, na to ji příliš miloval a měl o ni vážně starost. Prospí se odpoledne nebo zítra.

Zvedl se a jen v tílku a boxerkách přistoupil k oknu. Pomalu se rozednívalo, ale už teď bylo jasné, že dnes slunce neuvidí. Světla pouličních lamp byla zahalená do husté mlhy a na dálku vypadala jako hvězdy ze vzdálené galaxie.

Znovu zívá a podrábá se ve vlasech. Napadlo ho za Rachel proklouznout a užít si společné sprchování, jenomže netušil, jakou má náladu, a rozhodl se dopřát jí trochu prostoru.

Posadil se zpátky na postel a silou vůle se udržoval vzhůru. Naplno se však probral teprve ve chvíli, kdy Rachel otočila kohoutky a vyšla ze sprchového koutu.

Vstal a nahlédl do koupelny. Rachel stála před zrcadlem, zabalená jen do bílého ručníku. Ještě mokré hnědé vlasy jí visely do půli zad a Charlie si pomyslel, jak ji musí studit.

„Dobré ráno,“ usmál se na ni a opřel se o rám dveří.

Podívala se na něj trochu rozpačitě. „Moc se omlouvám. V noci jsem vyváděla, jako kdybych nikdy neměla zlý sen.“

„O čem to mluvíš? Skoro na nic si nepamatuju,“ zalhal.

„Víš, co je zvláštní?“ nadhodila a začala si rozčesávat vlasy. Charlie vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře, aby z koupelny neunikalo teplo. „Že jsem po tom snu dokázala usnout. Ve tvé náruči,“ usmála se a Charlie v duchu málem začal děkovat Bohu, jak mile ho překvapila. Měl strach, že bude rozmrzelá, že si v mysli neustále bude procházet detaily svého snu. V noci mu nechtěla prozradit, co ji tak vyděsilo, ale nakonec se mu přece jen svěřila. Zdálo se jí o Masonu Davisovi. Byl živý a vrátil se pro ni, aby dokončil to, co před třinácti lety překazil přízrak z temnot.

„Od toho přece snoubenci jsou,“ připomněl jí svou skutečnou úlohu.

„Víš, co bychom měli udělat? Snídani. Ano, ty si můžeš dát sprchu, a než se objevíš dole, bude vše dokonale nachystané.“

Charliemu se rozzářily oči, přešel k ní a zabalil ji do svého objetí. Políbil ji něžně na šíji, pak na rameno, a nechal při tom volně klouzat prsty po jejím těle, nebo spíše po ručníku, který ji obepínal.

„Vrať se do postele, miláčku. Dám si sprchu a pak se budu věnovat jen a jen tobě.“

Rachel se mu vymanila ze sevření, ale provokativně si nechala ručník spadnout ke kotníkům. Za dobu společného soužití ztratila veškeré obavy z toho, jak bude pohlížet na její jizvy. „Kdepak, Charlie Parkere. Dokonalý snoubenec se nejdřív potřebuje pořádně najíst. A od toho jsou snoubenky. Neboli kuchařky,“ prohlásila a nechala ho v koupelně samotného.

V ložnici si oblékla plátěné bílé kraťasy, které nosila jen doma, a volné růžové tričko s bílým nápisem *I am in Love*. Projela si rukou vlhké vlasy a zamířila do kuchyně. Vyndala pánev, vajíčka a olivový olej a začala se rozhlížet po dalších ingrediencích, aby připravila Charliemu tu nejužasnější omeletu, jakou kdy jedl.

Náhle ji vyrušilo bouchnutí u vchodových dveří. Zarazila se a zaposlouchala se do ticha, které narušovalo jen prskání oleje na pánvi.

Nejspíš se mi to zdálo, usoudila po pár vteřinách a znovu se pustila do práce. Odběhla do obývacího pokoje pustit si nějaké cédéčko – ráda při vaření poslouchala hudbu. Při vaření, usmála se v duchu. Vždyť vařit vlastně neuměla. Zmohla se jen na jednoduché snídaně a polotovary. Mistrem kuchyně byl u nich doma rozhodně Charlie. Rád ji překvapoval, a ona to vždy náležitě ocenila, i když se občas cítila zahanbeně. Jako žena by přece měla umět alespoň základy, a ne nechat stát u plotny přítele.

Natáhla se po ovladači, který Charlie včera zanechal na rohu křesla, když se hluk ozval znovu. Tentokrát to znělo jako škrábání a Rachel se nesmírně vyděsila.

Vrátila se do kuchyně, odstavila pánev z keramické desky a vzala do ruky dlouhý ostrý nůž, který trčel v nerezovém stojánku vedle dřezu, plného nádobí po včerejší oslavě. Večer už se nechtěla zabývat nepořádkem, a upřímně – ani teď jí nedělal tu nejmenší starost.

Hluk u dveří nabíral na intenzitě a Rachel napadlo, jestli by se neměla štipnout do paže, aby se ujistila, zda stále nesní.

Postupovala ke vchodovým dveřím krok po kroku. A s každým přiblížením jí bušilo srdce rychleji.

„Je...“ Odkáslala si a nadechla se z plných plic. „Je tam někdo?“

Lomoz na chvíli ustal. A pak se zdálo, jako by něco s nebyvalým hlukem vyrazilo ode dveří. To jí dodalo trochu odvahy. Postoupila až ke dveřím, otočila klíčem, který byl v zámku, a prudce otevřela.

Před domem nikdo nebyl, pokud nepočítala mlhu, jež se k nim valila od řeky North Saskatchewan a přinášela lezavý chlad. Nevnívala ho, krev v ní doslova vřela a zahřívala každou část jejího těla.

Bosá se postavila na rohožku před prahem a rozhlédla se. Příjezdová cesta zela prázdnotou, a kam jí mlha dovolila dohlédnout, neviděla živáčka.

Je možné, že by si to jen namlouvala? Zavrtěla hlavou a otočila se zpět k domu, když si všimla černé čtvercové krabice, převázané rudou stuhou, kterou někdo položil pod kuchyňské okno.

Po celém těle jí přešel mráz. Znovu se kolem sebe znepokojeně rozhlédla, ale pak ji strach začal opouštět. Nebyl tím vetřelcem Bobby nebo Joe, aby odčinil faux pas se stejným dárkem?

Vzala krabici do rukou a pomyslela si, jak je příšerně těžká. Vláčela se s ní až do kuchyně, kde narazila na Charlieho, který se chopil pánve s úmyslem dodělat snídani.

„Někdo ti přivezl další dárek? A co ten nůž?“

Rachel mu řekla, že venku zaslechla hluk a nemínila vyjít před dům neozbrojená. A že tu krabici našla před domem. Položila ji na stůl společně s nožem a jen se na ni upřeně dívala s rukama v bocích.

„To ji ani neotevřeš?“ pobídl ji. Rachel stále váhala. Neměla příliš dobrý pocit z toho, co může být uvnitř.

„Ale no tak, je to jen dárek,“ pobídl ji Charlie.

Rachel přikývla. Jasně, co jiného by to mohlo být? Někdo se jí zkrátka snažil udělat radost a zpestřil jí to méně příjemným vzrušením.

Zbavila se nožem stuhy a pak ostřím přejela po všech spojích, které při sobě držela silná vrstva průhledné lepenky.

Konečně krabici otevřela. A přimhouřila oči, neboť v ní byla další, tentokrát plechová, obsypaná pěnovými kousky, jež se podobaly sladkostí Marshmallow.

„Nepřipadá ti to divné?“ zeptala se Charlieho, který přistoupil k ní a nahlédl do krabice. Ten ale jen zavrtěl hlavou a vrátil se k plotně.

„Možná máš tajného citele. Doufám, že s ním taky nejsi zasnoubená,“ dobíral si ji.

Rachel po krátkém zaváhání konečně odklopila horní víko a prudce zbledla. Ani v nejmenším by ji nenapadlo, že jako první uvidí vlasy. Je to paruka? Panenka? Ale v okamžiku, kdy tu věc vyndala na světlo, si uvědomila, jak strašně se mylila.

A s výkřikem upustila dívčí hlavu na podlahu.

Kapitola 7.

Krátce po poledni už v domě byla nejen edmontonská policie, ale také FBI, která případ převzala. Rachel tento fakt nejprve zarazil, ale pak si uvědomila, že američtí agenti občas pomáhají svým kanadským kolegům se složitějšími případy. Forenzní technici zajišťovali veškeré důkazní materiály z krabice, v níž byla umístěna hlava dívky, i z okolí domu. Dva muži v oblecích a jedna žena neustále kladli Rachel i Charliemu dotazy a při tom je několikrát vyzvali, aby vyloučili, že jeden z nich něco přeslechl či přehlédl. Rachel si tak znovu a znovu přehrávala okamžik, kdy vyšla před dům a kdy se snažila v mlze zahlédnout někoho, kdo způsoboval hluk a zřejmě zanechal krabici pod oknem.

„Na to už jste se ptala,“ slyšela sama sebe hlesnout, když se jí v kuchyni agentka Hillová otázala, kolik bylo přesně hodin.

„Omlouvám se, ale potřebuji tuto informaci ještě potvrdit,“ trvala na svém středně vysoká štíhlá žena v tmavém kalhotovém kostýmu.

Rachel k ní zvedla oči a prohlížela si její kamennou tvář. Kéž by se dokázala také tak oprostít od všech pocitů!

Charlie stiskl Rachel povzbudivě ruku, ta ale nedala vůbec najevo, že si toho všimla. Vyklonila se, aby viděla do obývacího pokoje, který se stal rejdištěm agentů.

„Proč tohle na kanadské půdě vyšetřuje FBI?“ zeptala se Hillové a pokoušela se udržet pevný tón. Hlas se jí stále chvěl a dalo jí velkou práci, než se uklidnila.

„O tom v tuto chvíli nemohu mluvit.“

„Jistě,“ ušklíbla se Rachel. Už se znovu nadechovala, když do místnosti vstoupil muž v černém baloňáku. Nejprve ho spatři-

la jen z profilu, a chvíli si tak nebyla jistá, zda jí jen někoho nepřipomíná. Jenomže pak jí zpríma pohlédl do tváře a Rachel zesinala.

Její noční můra se vrátila. Převrátila jí život naruby a vrhla ji tam, kde skončila před třinácti lety.

„Rachel,“ pozdravil ji muž a krátce kývl na Charlieho.

Třináct let ho skoro nepoznamenalo. Vlasy měl stejně krátké, kaštanový odstín nebyl protkán jediným šedým vlasem. Jeho ostře řezaná tvář působila stále neohroženým dojmem, pevně stisknuté rty napovídaly, že se nepřestal dokonale ovládat a nepouští do své práce žádné zbytečné emoce, které by mohly narušit průběh vyšetřování.

„Doufala jsem, že už vás nikdy neuvídím,“ řekla. „A pomalu mi začíná docházet, proč jsou tu všichni ti agenti.“

Charlie sebou trhnul, když pochopil, že Rachel příchozího zná. Narovnal se a ostražitě si ho prohlédl.

„John Scott,“ představil se muž a natáhl k Charliemu ruku. „Je mi líto, za jakých okolností se znovu setkáváme,“ obrátil se k Rachel.

„Proč jste tady, agente Scotte?“ Rachel se postavila. Cítila se v nevýhodě, když nad ní stál a nekompromisně k ní vysílal sílu své osobnosti.

„Už vlastně nejsem agent. FBI mě k tomu případu přizvala jen jako konzultanta,“ oznámil jí.

„Co jste provedl, že vás vyštvali ze svých řad?“

„Neprovedl jsem nic, Rachel. Život je plný změn.“

Vzdychla si. Ráda by na Scotta vychrlila otázku, která jí po jeho příchodu okamžitě zaměstnala mysl, jenomže zatím nenašla odvalu. Měla strach, co jí odpoví – že zkrátka potvrdí její domněnky. Dlouho s tím však nevydrží otálet. Bylo to jen jako oddalovat nepřijemnou návštěvu zubaře.

„Má to s ním souvislost?“ vydechla konečně a pohledem zavádila o Charlieho, který je zmateně pozoroval. „Agent Scott velel týmu, který mě našel u Masona Davise,“ vysvětlila mu a odkašlala si, když jí přeskočil hlas.

„Mohl bych s tebou mluvit mezi čtyřma očima?“

Agentka Hillová pochopila okamžitě, o co konzultant Scott žádá, a neochotně vyšla ze dveří.

„Já zůstanu s Rachel,“ prohlásil Charlie, postavil se vedle ní a vzal ji za ruku. Cítil, jak je její dlaň vlhká, dokonce by přísahal, že slyší splašené bušení jejího srdce. Na čele jí vyrazily drobné krůpěje potu, a přestože se snažila působit klidně, uvnitř kralovala panika.

„Ne, nemusíš tu být se mnou, Charlie. Tohle zvládnou,“ ubezpečila ho a sebrala veškeré své síly, aby se na něho usmála a přikývla, že se o ni skutečně nemusí obávat.

„Jsi si jistá?“ ujišťoval se.

„Ano, jsem,“ odpověděla a na krátkou chvíli se dotkla jeho ramene, když kolem ní procházel. Věnoval Scottovi rozčilený pohled, který mu sliboval, že pokud Rachel rozruší, bude mít co do činění s ním.

„Neposadíte se?“ vyzvala ho Rachel a teprve poté, co se uvelebil na židli, zaujala místo proti němu.

„Jak se máš, Rachel?“ zeptal se, aby překlenul nepříjemný pocit, který v ní vyvolal, a zároveň se k ní dostal tak blízko, jako před třinácti lety v Lake Louise.

„Fajn, obzvlášť mě těší, že mi stále tykáte, jako by mi bylo patnáct,“ podotkla uštěpačně a povytáhla obočí. Položila si ruce na stůl a upřeně je pozorovala, nechtěla se s ním střetnout očima.

„Omlouvám se, pokud to pro vás bude lepší, slečno Adamsová...“

Přerušila ho mávnutím ruky. „Nechte to být. Raději mi řekněte, proč vás k tomuhle případu potřebují.“ John Scott se nadechl a zřejmě si v myslí třídil informace, které jí může sdělit a které naopak musí zatajit. Trvalo však jen několik vteřin, než znovu promluvil.

„Dobře, ale musíš mi slíbit, že se nic z toho nedostane na veřejnost.“

Rachel se zoufale usmála. „Myslíte si, že o tom hned napíšu článek a poběžím ho nechat otisknout? Kdybyste si to prožil na vlastní kůži, nechtěl byste o tom psát, věřte mi.“

„Budu k tobě zcela upřímný a stručný.“

„To ocením.“

„FBI má podezření, že Mason Davis má obdivovatele, který se ho rozhodl napodobovat. V Kalifornii už máme tři mrtvé dívky během dvou týdnů. Způsob provedení únosu, zohavení těl, to všechno jsou kopie prvních Davisových vražd. A když se nad tím rozumně zamyslíme, vlastně už to není jen podezření. Spojil se s tebou.“

Rachel měla pocit, jako by ji smetla tlaková vlna. Hučelo jí v uších a Scotta slyšela zdálky. Vzdalovala se, nořila se stále hlouběji do sebe, aby unikla z tohoto příšerného světa, kde jedna noční múra stíhá druhou. Měla vyhráno – konečně prožívala nejkrásnějšího období svého života, Charlie ji včera požádal o ruku –, a nyní je všechno zlé zpět.

„Jsi v pořádku, Rachel? Nemám ti natočit sklenici vody?“

Pokývala hlavou a ani nepostřehla, že Scott našel uložené skleničky hned napoprvé. Stejně by tomu nevěnovala žádnou pozornost. Existují přece náhody.

Vypila vodu najednou a prstem si otřela kapku z pravého koutku.

„Tak proto FBI zavítala do Kanady,“ odušila a zhluboka se nadechla. „Vím, proč se se mnou ten vrah spojil,“ řekla pevným hlasem. Musíš se tomu postavit a naučit se tomu čelit – a za žádnou cenu to nesmíš nechat vyhrát. Už nikdy víc!

„Máš vlastní teorii?“

„Pokud ten ubožák Davise kopíruje, muselo k tomu dojít. Jsem poslední z Davisových obětí a vlastně jediná, která přežila. Možná se pokusí dokončit jeho práci, ale nejdřív mě bude chtít pořádně vyděsit, připravit mě o pocit bezpečí, který jsem za ty roky mohla získat. Pokud v jeho šílených myšlenkách existuje nějaký plán, a já

se vsadím, že ano, stojím někde v závěru cesty. Budu zřejmě poslední, na koho zaútočí. Zřejmě, protože v určité chvíli by mohl plán změnit, aby vás svedl z cesty. Do té doby mi bude ukazovat, jakému hroznému utrpení mě podrobí, a bude se ve mně snažit vyvolat pocit, že bych možná byla raději už dávno mrtvá.“

„Měla jsi studovat psychologii.“

„Tě jsem si užila opravdu dost.“

„Naprosto s tebou souhlasím,“ pokračoval John Scott, jako by si její poznámky vůbec nevšiml.

„Máte už podezřelého?“

„Je to... velmi komplikované,“ řekl nakonec rozvážně a Rachel nepochybovala, že jí něco nechce prozradit. Možná ani nesměl, ale o to v tuhle chvíli vůbec nešlo. Zřejmě si sám nebyl jistý, jaké má z toho vyvodit závěry, a proto raději mlžil.

„Jak komplikované?“ zeptala se.

Scott se prohnul v zádech, aby se ujistil, že je agentka Hillová stále v obýváku a probírá něco s techniky. Velmi ji rozčilovalo, že si vedení přálo, aby jí John pomáhal s vyšetřováním. Chápal ji, sám by na to kdysi nereagoval lépe. Kolik mohlo být Hillové let? Třicet pět? Možná o něco málo víc. Vzdala se normálního života, aby pochytila ty největší devianty, kteří se potulují po téhle planetě. Neměla přítele, možná jen příležitostný sex. Žila prací, v její mysli neexistoval prostor pro nic jiného. Jistěže jí muselo pořádně otrást, když jí vedení přikázalo, aby Scotta o všem informovala a věřila jeho instinktům. On byl ten, kdo Masona Davise vystopoval, kdo vyšetřování vedl správným směrem. A nakonec s vrahem srovnal krok a v jednu vteřinu byl možná i o krok před ním.

„Tři místa činů, tři různé otisky prstů na tělech obětí a v okolí,“ promluvil náhle Scott a zkoumal Rachel pohledem.

„Jak to mohl udělat? Naaranžoval to?“

„Ne s tím záměrem, aby nás odlákal,“ zavrtěl hlavou. „Místa byla dokonale vyčištěná. Našli jsme jen otisky obětí a zřejmě vraha. Chtěl, abychom si byli tohoto rozdílu vědomi.“

„Jenomže to nedává smysl. Otisky by se přece musely shodovat.“

„Přesně tak.“

Rachel přimhouřila oči. „Zvážili jste už teorii, že vrahů je víc?“

Scott zvolna pokýval hlavou. „Jistě. Dokonce jsme identifikovali i těla mužů, kterým patřily otisky prstů.“

„Identifikovali jste je? Znamená to, že jsou mrtví?“

„Ano. Jejich těla se našla pokaždé blízko místa, kde ty nešťastnice mučili a nakonec i zavraždili.“

„Nic z toho nedává smysl,“ prohlásila po chvilce a cítila, jak se jí v žilách rozlévá neznámé vzrušení. Šokovalo ji to. Měla být vystrašená, že se dostane do spárů šíleného psychopata, místo toho však pocítila nutkání rozluštit hádanku, která by mohla zachránit život dalším dívkám.

„Tři oběti, tři pachatelé. Předpokládám, že jste se mezi nimi pokoušeli najít nějakou spojitost.“

„Bezvýsledně. Nenašel se jediný důkaz, že by se ti tři znali. Jejich manželky nám sice vypověděly, že se pár dnů před vraždou chovali podivně. Zdáli se apatičtí, pak rozčilení a velmi zmatení. Vyděsilo je to, ale když se o pár hodin později vrátilo všechno do normálu, přestaly si dělat starosti.“

Rachel poklepávala prstem o stůl.

„Chci od vás pravdu,“ prohlásila najednou. Poposedla si a narovнала se.

„Jakou?“

„Proč tady spolu sedíme a vy mi prozrazujete přísně tajné informace?“

„Rád bych ti na to odpověděl, Rachel,“ řekl bez zaváhání. „Jenomže teď bys z toho ještě nic nepochopila. Chci jen, abys byla opatrná a abys poslouchala každé mé slovo, i když se ti v tu chvíli bude zdát naprosto nesmyslné.“

Rachel se od Scotta odtáhla.

„Chápu tvou aktuální reakci. Věř mi, každý by se zachoval stejně. Jen mi důvěřuj. A s nikým o našem rozhovoru nemluv.“

Rachel se už nadechovala k další otázce, když se do místnosti vrátila agentka Hillová. Její jízlivý úšklebek naznačoval, co si o Scottovi myslí.

„Hotovo?“ zeptala se ironicky.

„Skončili jsme, agentko Hillová. Možná byste měla ale Rachel nechat chvíli odpočinout. Od rána ji zatěžujeme samými otázkami.“

„Mám velmi dobrý sluch,“ uzemnila ho Hillová chladně. „A i když jsem nerozuměla slovům, intonace mi neunikla. A nezdálo se, že byste slečně Adamsové kladl otázky. Spíš jste odpovídal na ty její.“ Otočila se k Rachel, která si náhle připadala jako lapená při činu. „Budeme potřebovat vaše otisky prstů. S vaším přítelem jsem už mluvila, souhlasil. Agent Fielding vás za chvíli vezme na policejní stanici,“ pokračovala Hillová stejně nepřijemným tónem.

„Na co potřebujete naše otisky prstů?“

„Doufáme, že se nám na krabici podaří najít otisky vraha. A jak jsem pochopila, oba jste se jí dotkli. Díky tomu, že vaše otisky vyloučíme, můžeme být o krůček blíž.“

Rachel nemohla odmítnout. Ano, pojedje s Charliem na stanici. Ale jen z představ, co dalšího je čeká, se rozechvěla a nedokázala to příliš ovládat.

Ano, to je mé pravé já, říkala si v duchu. Skoro k sobě pocítila nenávisť. Příjemnější jí byla žena, která se před chvílí chtěla vrhnout po všech stopách. Možná by taková dokázala být, kdyby jí podvědomí neustále nevysílalo obrazy sklepení a muže v rudé kápi.

„Samozřejmě,“ zmohla se konečně na jednoslovnou odpověď a kývla hlavou, když se Scott zvedl a zamířil mezi agenty.

Hillová se za ním otočila. Nejraději by se ho hned zbavila, ale měla svázané ruce. Bude ho muset strpět. Hlavně nesmí dopustit, aby narušoval její vyšetřování. Neměla dobrý pocit, že ho nechala s Rachel Adamsovou o samotě. Něco jí prozradil. Za pár let si vypestovala slušný instinkt, nikdy se nemýlila.

„Vážně vás Scott zachránil? Myslela jsem, že jen uvědomil svou jednotku. Dorazil až poté, co vás ze sklepení dostal jeden z řadových agentů.“

„Jen uvědomil svou jednotku?“ zpochybnila Rachel její tón.

„Co udělal víc?“ Hillová se rozhodla přitvrdit.

„Věděl, kde mě Davis drží,“ procedila Rachel skrze rty.

„Omlouvám se,“ řekla Hillová s jedovatým úsměvem. „Zřejmě ho považujete za svého zachránce.“

Rachel už na to nic neřekla. Nemohla jí přece svěřit, že Scott sice věděl, kde ji Mason vězní, ale zachránil ji někdo jiný. Přízrak. Přízrak s ohnivýma očima.

„Jedno bychom si měli vyjasnit, slečno Adamsová: jsem tu pro to, abych zjistila, která zvrácená zrůda tohle udělala. Nemusíte se však ničeho obávat, dostanete od nás ochranu, kdyby... Pro všechny případy. Před domem vám nechám dva muže.“ Nečekala, až na to Rachel bude moci zareagovat. Prostě se otočila na podpatku a vypochoďovala z místnosti, jako by považovala záležitost za uzavřenou. O její povaze se z toho dalo usuzovat jedině: ráda ovládala situaci, vše měla pevně pod kontrolou a nic jí neuniklo. Rachel nevěděla, zda za to má být ráda, nebo se obávat. Lidé s takovým egem se většinou rychle potápějí ke dnu. Postupně se začnou soustředit hlavně na to, kdo se snaží převzít jejich území, a přestanou vnímat důležité detaily.

Rozhlédla se kolem a vzdychla si. Agenti a technici sice opouštěli dům, ale její život se nevrátí tam, kde ráno skončil. Někdo jí tu nechal hlavu dívky. Vrah, nebo vrahové, kteří mají na svědomí už tři oběti.

Slyšela, jak Charlie zabouchl dveře za posledním agentem, kterého požádal jen o chvilku strpení. Vzpomněla si, že budou muset jet s agentem Fieldingem na policejní stanici, aby jim sejmuli otisky prstů. Překvapilo ji, proč to neudělali na místě. FBI přece musí disponovat nějakým moderním vybavením, které by to umožnilo rovnou tady.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Charlie a zůstal stát na kraji kuchyně.

„Docela jo,“ odpověděla a pokusila se usmát.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit. Co ti říkal ten agent?“

„Myslí si, že se někdo snaží napodobovat Davise. A že jako jediná přeživší oběť budu taky na řadě.“

Charlie si ji chvíli mlčky prohlížel. Když si vybavil, jak se v noci třásla kvůli noční můře, nepoznával ji. Samozřejmě byla nervózní, ale ne tak, jak očekával. Nesmírně ji obdivoval, že to nese tak statečně.

„Měli bychom jet s nimi, ať to máme za sebou.“

„Jasně,“ přikývla Rachel a hodila na sebe bundu.

Když se o hodinu a půl později vrátili domů, Rachel přešla okamžitě ke kuchyňskému oknu a přesvědčila se, že dva agenti zůstali v zaparkovaném voze přes ulici a sledují jejich dům.

Necítila se však v bezpečí. Když ji někdo dokázal vystopovat až sem, v odhodlání zabít ji mu rozhodně nic nezabrání.

Charlie se posadil v obývacím pokoji do křesla a nervózně poklepal nohou. Celou cestu domů mlčeli, což Rachel považovala za přirozené vzhledem k tomu, že s nimi agent Fielding nijak nekomunikoval. Nyní by však uvítala, kdyby na ni Charlie promluvil. Kdyby ji utěšoval stejně jako v noci.

Uděla si pohodlí na sedačce a přemýšlela.

„Jak se mohl dostat až k nám?“ zeptal se najednou Charlie.

„Nevím. Nejsem na Facebooku ani na Twitteru. A předpokládám, že přes běžné vyhledávače to nebylo. Nejsem přece jediná Rachel Adamsová.“

„Mohl objevit tvoji fotku v novinách. Vzpomeň si, kolik rozhovorů s osobnostmi Edmontonu jsi už udělala a kolikrát jsme tě s nimi vyfotili.“

Rachel na to nesázela. Ano, jistá pravděpodobnost tu byla, jenomže... Vrah by ji musel objevit čistou náhodou. A v tom případě by to znamenalo, že nebyla jeho primárním cílem. Což jí nezapadalo do informací, které od Scotta obdržela.

Ten černý Ford... Samozřejmě se zmínila agentce Hillové, a to několikrát. Dokonce se pokoušela vybavit si i celou poznávací značku, která se jí však v myslí najednou zamlžila, a nadiktovala jí vše, co si zapamatovala. Byla zvědavá, zda se jim o voze podaří zjistit nějaké podrobnosti. Pokud ji vrah té dívky už delší dobu sledoval...

„Měla bych odsud odejít, Charlie. Bude to pro nás bezpečnější. A až se situace uklidní, vrátím se.“

Charlie se zatvářil, jako by přišla o veškerý rozum.

„O čem to mluvíš, Rachel?“

„Já jsem jeho cíl, Charlie, ne ty. A nechci, abys tohle všechno musel snášet se mnou. Moc dobře si vzpomínám, jaké to bylo před třinácti lety. Nesmíš si projít tím samým.“

„Takhle to chceš? Zůstat v tom sama?“

Rachel nasucho polkla. Dotkla se ho, vycítila to z jeho tónu.

„Ano.“

„Ale takhle to nefunguje, Rachel.“ Rozčileně vstal a posadil se vedle ní. Vzal její ruku do své dlaně a upřeně se jí zadíval do očí. „Jsme v tom spolu. Přece si nemůžeš myslet, že bych tě poslechl, nechal tě odejít bůhvíkam a čekal, až se ta bouřka přezene.“

„Bylo by to tak lepší.“

„Ale nebude,“ prohlásil nekompromisně. „Nějaká zrůda ti poslala hlavu, a já to tak rozhodně nenechám, Rachel.“

„Charlie,“ stiskla ho pevně. „Tohle musíš nechat na FBI. Musíš mi slíbit, že neuděláš nic, co by tě mohlo ohrozit.“

„Mám tu jen tak sedět a čekat, až oni něco podniknou? Proboha, vidělas je, Rachel. Hillová i ten Fielding jsou jako ze špatného seriálu. Chvillemi mi připadalo, jako kdybych jeden takový právě sledoval.“

„Charlie, prostě se s tím smiř. Nemůžeme dělat nic jiného než čekat, až toho vraha dopadnou. Pak už bude po všem.“

Pochybovačně zavrtil hlavou. „Ne, nebude po všem. Znáš tě. Znovu se uzavřeš do sebe a bude tak těžké se k tobě probojovat...“

Tak na tohle Charlie myslí? Obává se, že všechno, co s Rachel za poslední měsíce vybudovali, se prostě vypaří?

„Nic takového se nestane, Charlie. Neztratíš mě.“

Nevěřil jí. Četla to z jeho výrazu. A ona neměla dost argumentů na to, aby ho přesvědčila. Stačilo si jen připomenout, jak dlouho ho odmítala, jak se s ním bála sblížit a raději se s ním celé ty roky jen přátelila.

Jenomže to je za mnou, opakovala si duchu.

„Ať se stane cokoli, nikdy tě nepřestanu milovat, Charlie. Já jen... Tohle celé je kvůli mně. A já tě s sebou akorát stahuju na místo, kde ti bude připadat, že čekání na další vteřinu trvá celou věčnost.“

„Ne, nebude. Ne, když na tu vteřinu budu čekat s tebou.“

Rachel se smutně usmála. Promluví si s agentem Scottem – s bývalým agentem Scottem, připomněla si. Musí Charlieho dostat někam do bezpečí, daleko od ní, aby vrah neublížil i jemu, pokud by se k ní znovu přiblížil. Kdyby se mu mělo něco stát, nedokázala by s tím žít.

„Ten agent Scott ti ale určitě neřekl jenom to, že má Davis věrného následovníka. Mluvili jste spolu poměrně dlouho.“

Rachel mu všechno převyprávěla.

„Nezdá se ti podivné, že si ho k případu přizvou jako konzultanta, a on ti pak odhalí informace, jimiž bys mohla otrást veřejností? Tři oběti, tři mrtví vrazi. S tímhle bude mít problémy i FBI, pokud brzy nenajdou společná vodítka.“

„Už kdysi jsem si říkala, že je agent Scott zvláštní.“

Charlie se zamračil. „Co tím naznačuješ?“

„No, když jsem ti říkala o... o tom, kdo mě skutečně zachránil... On byl první, kdo za mnou přišel do nemocnice a kdo mě